

5 см

Ірина Цілик

П'ять сантиметрів.
Принаймні, п'ять
між нашими пальцями...
У твоїх — зотліває бажанням
цигарка,
якій судилось перегоріти,
перехотіти
й в обіймах фільтру
писати попелом мемуари
про заклик вітру
і власний спалах,
розтрачений задля спітнілих пальців,
які байдужно тепер відправляють
вугільні рештки до попільнички
з відбитим краєм...

Чотири...
У моїх — розпускають слинки
краплинки
вина, виноградного,
чорно-синього,
щедро розмазаного клейонкою...
А що, як воно було б весільним?..
Якась наречена у жовтому платті
з пухнастими кутиками плечей
спокійно й радісно
запівала б
похмільну ситість двох пар очей...

Три сантиметри...
Моя математика
проста,
бо вивірена до ста
відсотків
бажанням вижити.

Два з половиною.

Два з четвертиною.
Я відчуваю таке тепло,
яке можливе лише, над столом
тримаючи руки
на певній відстані
двох сантиметрів усім на зло...

А говорити про сантиметр
немає сенсу.
Його не було...

Двадцять.
Тридцять.
Півметра.
Три метри.

Ти вийшов з кімнати,
і все пройшло...